

Hetty van Aar

Milo

Milo blijft dromen

© 2025 Standaard Uitgeverij nv, Franklin Rooseveltplaats 12,
B-2060 Antwerpen en Hetty van Aar
www.standaarduitgeverij.be – info@standaarduitgeverij.be
www.hettyvanaar.nl

Coverontwerp, illustraties en boekverzorging: Ruthje Goethals
Foto's: © VTM, DPG Media en Heartmade Media
Gedrukt in Europa

ISBN 978 90 02 28400 7

D/2025/0034/051

NUR 283

Elke overeenkomst met bestaande personen of situaties
berust op toeval.

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd – op enige manier –
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hoofdstuk 1

Milo was op haar kamer. De volumeknop van haar muziekinstallatie stond open, terwijl ze danste op haar favoriete muziek. Ze danste om vrolijk te worden en om dat drukkende gevoel op haar schouders van zich af te schudden. Ze boog zich naar de spiegel en keek zichzelf ernstig aan. Langzaam sprak ze de woorden: 'Dat heb je goed gedaan, Milo Van Belle!'

Ze had het vanmiddag uitgemaakt met Otis. Daar had ze als een berg tegen opgezien. Ze was geen type voor slechtnieuwsgesprekken. Ze wilde liever mensen helpen en blij maken. Als de anderen blij waren, dan was Milo ook blij. Zo was het toch? Onderzoekend keek ze in de spiegel. Haar spiegelbeeld knikte. Ja, zo was het. Het draaide altijd om de anderen. Had Robyn stemproblemen? Dan mocht ze de stem van Milo wel lenen. In het diepste geheim, zonder dat iemand het wist. Behalve Jesse dan, maar die kon zwijgen. En het applaus was voor Robyn. Had Liam een

backing vocal nodig? Milo sprong wel in. En ze bleef op de achtergrond, waar ze niet opviel.

Milo trok de wenkbrauwen hoog op. Stond ze hier nu tegen haar spiegelbeeld te klagen? Ze zong toch voor haar plezier? Ze was allang blij dat ze de kans kreeg om te zingen. Zeker als het voor Liam was. Als ze bij hem kon zijn, dan was ze gelukkig.

‘Ja, geef het maar toe’, zei ze tegen de spiegel. ‘Jij vindt Liam wel erg leuk, of niet?’ Haar spiegelbeeld knikte. Ze kon het gevoel ook niet langer tegenhouden, daarvoor was ze te verliefd. Ze had heel hard geprobeerd om verliefd te worden op Otis, alleen maar om Liam te vergeten. Maar dat kon ze niet. Daarom had ze er vanmiddag een punt achter gezet. Het was uit met Otis. Dat was wel zo eerlijk.

Ze had nog uren willen dansen, tot ze zichzelf opeens echt in de spiegel zag. Ze stond stil. Kritisch bestudeerde ze haar spiegelbeeld. Die haren! Die piekten alle kanten op. Het was geen gezicht. Stom dat ze dat nu pas zag. Zou ze haar haren wassen? Daar was ze wel laat mee. Eigenlijk wilde ze na het avondeten nog even naar De Studio. Daar wilde ze niet met een kletsnat hoofd naartoe. Droogshampoo, dat was de oplossing!

Wat stond ze hier voor de spiegel haar tijd te verdoen?

O, ja, droogshampoo! Milo hoorde oma stommelen in de keuken. Soms kwam oma tegen etenstijd vanuit het woonzorgcentrum gelopen, dan meende ze toch echt dat ze voor haar zoon en kleindochter moest koken. Meestal was ze er al eerder op de dag.

In de keuken stond oma inderdaad in een pot boontjes te roeren.

Ze keek verbaasd toen ze Milo zag.

‘Ga je nog weg?’

‘Snel even naar de drogist,’ zei Milo, ‘droogshampoo halen.’

Opeens ging er bij oma een lichtje branden.

‘Droogshampoo?’ Ze herhaalde het woord en dacht na. ‘Ik heb je toch droogshampoo gegeven?’

‘Aan mij?’ Milo schudde het hoofd.

‘Jawel.’ Oma werd ongeduldig. ‘Ik weet zeker dat ik droogshampoo voor je gekocht heb. Ik ken je toch? Ik dacht: ons Millieke gaat echt niet met piekharen rondlopen.’

Ze tikte met haar handen op een keukenstoel en keek speurend om zich heen. ‘Kijk eens mee, zie jij hier ergens droogshampoo staan?’

Milo schudde het hoofd en keek op de keukenklok. Oma liep intussen naar de keukenkast om een fles olijfolie te pakken.

‘Daar!’ Milo wees naar de fles droogshampoo, die naast de olijfolie stond.

Nu zag oma het ook.

‘Zie je wel! Ik wist toch dat ik droogshampoo gekocht had. Kijk eens, voor jou.’

Milo bedankte haar met een dikke kus. Hardop las ze voor wat er op de verpakking stond: ‘Deze droogshampoo heeft niet alleen een reinigend effect, maar geeft je haar ook volume van de wortels tot de haarpunten.’ Ze gaf oma nog een extra knuffel. ‘Precies wat ik nodig heb. Dank je wel.’

Met de droogshampoo in haar handen liep ze naar de badkamer. Haar gedachten waren bij oma. Droogshampoo naast de olijfolie... Die vergeetachtigheid werd erger. Was er maar een pilletje tegen.

Na het avondeten, toen papa en oma zich installeerden voor de televisie, kreeg Milo een appje. Van Jesse. Hij schreef:

*Buonasera bellezza,
Ik ga over een uurtje naar De Studio.
Heb je ook zin?
Dan drinken we samen wat.
Even bijkletsen.
Saluti*

*Gezellig!
Tot over een uurtje.*

De droogshampoo had gedaan wat er op de verpakking stond: volume gegeven van de wortels tot de haarpunten. Als ze zich goed voelde, was het misschien wat makkelijker om Otis nu alweer te ontmoeten.

‘Ik ga nog even iets drinken met wat vrienden’, zei Milo. ‘Tot straks.’

‘Dan weet ik al wel met wie’, lachte oma. Ze knipoogde. Natuurlijk bedoelde ze Jesse, dacht Milo. Soms kon oma nog zo verbazend goed dingen onthouden, en soms helemaal niet.

Papa keek verbaasd op.

‘Heb ik iets gemist?’

‘Nee, Pol, het is goed’, plaagde oma.

Papa stond ook op.

‘Kom, ik breng je naar huis.’

‘Naar huis! Naar huis!’ sputterde oma. ‘Ik weet toch zeker zelf wel waar mijn huis is.’

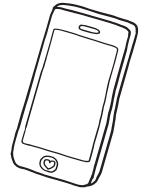
Milo stak haar arm uit.

‘Kom, oma, dan gaan we samen.’

Oma ging zonder protest mee en liet zich door Milo naar haar nieuwe thuis brengen. Met een kus en een zwaai nam ze afscheid. In haar eentje liep ze door naar De Studio. Daar hoorde ze ping! Een appje van Jesse.

Sorry, ik sta in de file.

Ik kom iets later.

Ik wacht wel op je.

Ik ben net binnen.

Otis stond achter de bar. Hij keek verbaasd op toen Milo binnenkwam.

‘Wat zit je haar leuk!’ Hij boog zich naar haar toe. ‘Je ruikt ook lekker.’

Met dank aan de droogshampoo, dacht Milo. Ze was blij dat Otis normaal deed en dat ze als vrienden met elkaar om konden gaan. Vanmiddag had hij toegegeven dat het met zijn gevoel hetzelfde zat als met het hare. Ook bij hem was de verliefdheid verdwenen.

Milo ging op een barkruk zitten. Het was rustig in De Studio. Slechts enkele tafeltjes waren bezet, maar het was nog vroeg.

‘Tot hoe laat moet je werken?’

‘Tot sluitingstijd’, antwoordde Otis. ‘Wat wil je drinken? We hebben een nieuw recept: hibiscus met frambozen, het is de mocktail van de week.’ Even later zette hij een hoog glas

voor haar neer met een feestelijke, roze inhoud.

Liam en Fran kwamen binnen. Ze trokken zich terug in een rustig hoekje, met alleen maar oog voor elkaar. Milo voelde even een steek van jaloezie, klein maar venijnig. Met moeite maakten haar ogen zich los van Liam. Ze nipte van haar feestelijke mocktail. Otis had zijn best gedaan.

Lou kwam binnen en eiste de aandacht van Otis op. Hij zat schuin op zijn barkruk, zodat hij de deur in het oog kon houden. Het leek of hij met iemand afgesproken had. Hij bestelde een biertje van de tap en dronk zijn glas in één keer leeg. Toen sprong hij op, liep naar de deur, keek naar buiten en kwam terug.

‘Nog een keer hetzelfde’, wees hij naar Otis. Het ritueel herhaalde zich enkele keren. Milo zag hoe onrustig Lou was. Aan de ene kant wilde ze iets aardigs tegen hem zeggen, aan de andere kant wilde ze niet zijn aandacht trekken. De onrust en de donkere blik in zijn ogen verontrustten haar, net als het tempo waarin hij dronk. Medelijden en afkeer streeden om voorrang. Even voelde ze zich schuldig. Lou zag eruit alsof hij wat hulp kon gebruiken, een aardig woord, een hand op zijn schouder.

Milo, altijd bereid om de hele wereld te helpen, bleef zitten waar ze zat en zweeg. Met kleine slokjes nipte ze van haar mocktail.

‘En? Lekker?’ vroeg Otis.

‘Heerlijk’, vond Milo. Ze seinde met haar ogen in de richting van Lou. ‘Het gaat niet goed met hem’, zei ze zacht.

Otis rolde met de ogen.

‘Het gaat nooit goed met hem.’

Plotseling stond Lou op. Ietwat wankel liep hij op Milo af. 'Ik kom gezellig bij jou zitten.' En tegen Otis: 'Mag ik nog een biertje? En geef deze dame ook wat van me.'

'Nee, nee', schrok Milo. 'Ik drink niets meer, ik moet zo naar huis.' Ze zei het in de hoop dat hij haar met rust zou laten. 'Ik breng je!' Lou bood het niet aan, het was een commando: ik breng je en daarmee uit. Radeloos keek Milo Otis aan. Die zette een glas voor Lou neer.

'Je hebt nog een bier besteld.'

'Dat kan wachten, eerst breng ik Milo thuis', sprak Lou. Zijn tong had moeite met de woorden.

Milo zat verstijfd op haar kruk. Ze wilde weg, maar zonder Lou. Hoe kreeg ze dat voor elkaar? Opeens voelde ze een hand op haar schouder. Haar hart stond stil, tot ze de stem van Jesse hoorde.

'Milo, ik kom je ophalen, ga je mee?'

Milo sprong op en liep achter Jesse aan naar buiten. Ze drukte haar handen tegen haar gloeiende wangen en keek naar Jesse.

'Je hebt me gered! Als je eens wist hoe ik me voelde...'

'Ik kwam binnen en ik zag het', zei Jesse simpel. 'Ik dacht: het is tijd om Milo te redden.'

Het was stil op straat. Een flinterdun maantje kwam voorzichtig kijken of het al donker genoeg was.

'Dank je wel', zei Milo. Ze pakte Jesse's hand vast.

'Daar zijn we vrienden voor', antwoordde Jesse. 'Trouwens, wat zit je haar leuk!'

Milo lachte. Ze zou tegen oma zeggen dat iedereen haar haren leuk vond.

'Dank je', lachte Milo. 'En tot morgen.'
Morgen beloofde een drukke dag te worden.

Lief dagboek

Vandaag was een beetje een van-alles-wat-dagje. Geen dag met een gouden randje, maar gelukkig ook geen zwart omrande dag.

Die droogshampoo was een toppertje, ik kreeg zoveel complimentjes over mijn haar. Die moet ik vaker gebruiken, dacht ik. Maar dat was nog voordat ik de hele gebruiksaanwijzing gelezen had. Het is niet goed om droogshampoo heel vaak te gebruiken. Die shampoo absorbeert de natuurlijke talg op je hoofdhuid. En dat veroorzaakt weer irritatie of jeuk. Jammer. Wat heb je aan een mooi kapsel als je de hele tijd aan je hoofd zit te krabben?

Ook jammer is dat oma de droogshampoo naast de olijfolie in het keukenkastje had gezet in plaats van op de badkamer.

Mijn lieve, lieve omaatje wordt steeds vergeetachtiger. Ze scharrelt een beetje op en neer tussen de bakkerij en het woonzorgcentrum. Maar als ze hier is, vergeet ze vaak dat ze ergens anders woont. En soms, heel af en toe, kan ze me met zulke lege ogen aankijken. Alsof ze niet meer weet wie ik ben. Maar als ik dan 'Omaatje!' roep, weet ze het gelukkig weer.

Wat is Alzheimer toch een gemene rotziekte.

Nora vertelde dat demente mensen niets nieuws meer kunnen onthouden, maar vaak nog alles over vroeger weten.

Zou oma nog veel over mijn mama weten? Volgens mij is oma de enige die mij meer over haar kan vertellen. Papa zwijgt in alle talen. Dat is toch niet normaal?

Zou zorgde voor een iets donkerder randje aan deze dag. Hij was echt vervelend toen hij dronken werd. Ik wist even niet hoe ik aan zijn overdreven aandacht kon ontsnappen. Gelukkig kwam Jesse me net op tijd redden. Het is tijd, ik had eigenlijk al moeten slapen. Maar ik heb steeds een liedje in mijn hoofd. Een nieuw liedje, dat zomaar vanzelf door mijn hoofd danst. Eigenlijk moet ik het nu meteen opschrijven, voor het weer verdwijnt. Maar het is te laat. Morgen moet ik weer fit zijn voor een heleboel leuke dingen. De lessen van Hilde, bijvoorbeeld, over tekstschrijven. Wacht, ik maak wat aantekeningen. Die werk ik later wel uit. Liedjes heb je nooit genoeg.

...

Klaar! Ik kan gaan slapen zonder liedje in mijn hoofd. Het staat nu op papier. Morgenvroeg schrijf ik alles verder uit. Je weet maar nooit...